

Debat d'investidura: què ha canviat?

És interessant fer l'exercici de comparar el debat d'investidura que es va fer la setmana passada amb el que va tenir lloc ara fa dos anys. D'aquell Artur Mas versió 2010, segur d'ell mateix, un pèl arrogant, que es vantava de ser el primer de la classe en polítiques d'ajustament i ens prometia que l'austeritat era l'avantsala del creixement econòmic i el progrés, no en queda pràcticament res. L'Artur Mas versió 2012 és un polític fracassat en la seva aposta d'articular una majoria excepcional al voltant de la seva persona, que ha perdut la carta de navegar pel que fa a les polítiques econòmiques i socials, que no ha estat capaç d'articular ni una sola idea sobre el particular en el seu discurs d'investidura i malgrat això acusa els que el critiquen de tenir només discursos però no solucions. Ell no té ni discurs ni solucions. Només li sentim gemecs cap als que l'any 2010 eren els seus models: Europa, el BCE, el govern alemany, etc. i tota classe de retrets cap al govern d'Espanya per la asfíxia financera i fiscal a què sotmet Catalunya. Ni una sola paraula d'autocrítica per les seves pròpies responsabilitats en el que ha succeït a Catalunya en aquests dos anys i per la seva quota de participació en l'aprovació de les lleis estatals que contribueixen a l'asfíxia econòmica i social de Catalunya.

L'altra novetat d'aquest debat d'investidura ha estat l'aparició en tot el seu esplendor del que ja es comença a conèixer com "la bancada de la por". Em refereixo al grup de 28 diputats i diputades del Partit Popular i Ciutadans que, malgrat les seves diferències, comparteixen una mateixa visió de la jugada: la convicció que Espanya és, com deia José Antonio Primo de Rivera, "una unidad de destino en lo universal". Des dels seus escons parlamentaris faran de portantveus incansables del nacionalisme espanyol i ens anunciaran tota mena de catàstrofes si persistim en la nostra díscola intenció de posar en qüestió l'única sobirania metafísicament possible, que és la sobirania espanyola.

Finalment, també ha canviat l'oposició. Amb ERC embarcada en la feina, pràcticament inabastable per a qualsevol ésser humà, de ser govern i oposició al mateix temps, amb el PSC sense veu ni vot per decisió pròpia en el tema del dret a decidir i sense credibilitat ni ambició en les qüestions econòmiques i socials, la tasca de fer oposició creïble i amb alternatives des de l'esquerra, quedarà en mans d'ICV-EUiA i la CUP. Les intervencions de Joan Herrera i David Fernández van ser diferents, però complementàries en molts aspectes. Serà inevitable que ambdues formacions polítiques competeixin dins l'espai polític de l'esquerra catalana, però seria lamentable que no fossin també capaces de cooperar per ampliar aquest espai. L'una i l'altra tenen l'obligació d'expandir la seva influència electoral i ho poden fer sense fer-se mal mútuament. Les ganes de competir que les reservin per demostrar qui té més capacitat de cooperar, d'acumular forces, de teixir aliances, de reforçar les mobilitzacions i d'elaborar solucions alternatives. La nova política també reclama noves formes de relació entre forces polítiques que vagin més enllà dels vells esquemes de marcar paquet electoral.